

STUDENTEN WEEKBLAD

22e JAARGANG.
No. 12.

REDACTEUREN:

MEJ. C. M. JELGERSMA, H. L. DINGER, A. G. MARIS, E. KANN,
B. C. VAN BALEN WALTER, MEJ. J. BECKERING VINCKERS, G. E. GERST.
ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

DONDERDAG
18 DEC. 1919.

DIT BLAD VERSCHIJNT DONDERDAGS, BEHALVE IN DE
VACANTIËN. DE ABONNEMENTSPRIJS IS VAN 1 OCTOBER
TOT 31 DECEMBER 1919 / 1.50.
DE JAARGANG LOOPT VAN 1 OCTOBER TOT 30 SEPTEMBER.
DE PRIJS DER ADVERTENTIËN IS 15 CTS. PER REGEL.

TECHNISCHE BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR., DELFT

INZENDINGEN TE BEZORGEN VOOR
MAANDAGMIDDAG 4 UUR AAN HET
REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

Inhoud.

Redactioneel.

De kwestie Straatsburg.

Delftsch Studentencorps.

Rede, uitgesproken door den President van de Almanak-Redactie,
ter gelegenheid van de officieele uitreiking op Vrijdag 12 Dec.

Gedachten en Gedichten.

Wiegeliedje, door Chap.

Vereenigingsleven.

Algemeen Nederland Verbond. Verslag van de Vergadering.

Studiebelangen.

Centrale Commissie voor Studiebelangen.

Technische Hoogeschool.

Aanvang Colleges en Oefeningen.

Lesrooster na de Kerstvacantie.

Correspondentie.

REDACTIONEEL.

De kwestie Straatsburg.

Daar het officieele verslag van den Senaat van het D. S. C. nog niet ingekomen is, willen we elke discussie over dit onderwerp uitsstellen totdat deze is gepubliceerd. De twee tot nu toe ingekomen brieven gingen echter niet alleen over de kwestie zelf, maar ook over de wijze van debatteren van „Iemand die het ook niet doet.” Moge het voor den „Steward” misschien niet prettig zijn thans geen gelegenheid te hebben „Iemand enz.” aan te toonen dat hij letterzift, wat anders nogal duidelijk was, wij kunnen zijn stuk toch niet opnemen omdat wij dan weer een vruchteloos debat voorzien zoolang er nog geen officieele bekendmaking is gedaan.

DE REDACTIE.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

REDE

UITGESPROKEN DOOR DEN PRESIDENT VAN DE
ALMANAK-REDACTIE, TER GELEGENHEID VAN DE
OFFICIEELE UITREIKING OP VRIJDAG 12 DEC.

Als ik mijn oogen rond laat gaan, en 'k zie daar, Hooggeleerd en WelEdelgeboren vereend in éenen rij, in éenen vreugd verloren, in zalen, die gedaverd hebben, van 'n opgestuwden zang, een lied, dat werd geboren uit den menschelijken drang van samenhorigheid en van elkander willen kennen, als 'k zie het schelle licht der vroolijkheid, waaraan mijn oogen moeten wennen, als 'k zie het glas, dat 't kostlijk vocht nog houdt geborgen en dat ik straks tot edel doel te juister plaatse zal bezorgen, dan is mijn hart ontroerd, dan is mijn oog vol tranen, dan is het mij als ga ik me in louter lentelanan wanen.

Is hier niet jeugd bij jeugd en leermeesters bij jongeren? Zijn hier niet Uw studenten, die naar Uw wijsheid hongeren. Zoo is de vreugde groot bij U en groot bij ons. Ja, allerwegen. Wij zijn vol dankbaarheid, geen die 't ontkent, zoo spreek ik niemand tegen.

Genoeg, laat het U duidelijk zijn, dat ik U welkom heet, én den Senaat, die steeds de hoogste macht bekleedt en U, het kroegbestuur, dat als in 't Turksche rijk de harem, hier onze Piet bewaakt, den overtreders straft of wel U zoekt eens naar hem. U daar, die ingezonden hebt, mijn welkom geldt ook U en zeker niet het laatst. Ik min Uw luimen in Uw prenten en Uw schrijven, ze zijn met lust geplaatst. En met één woord verdrijf ik van Uw mond, die eene trek zoo stug, U eere-leden, heet ik welkom aan mijn hart, én ik kom op U terug.

Beter dan jaren teekenzaal of weken van college U leeren.

Wie Uw studenten zijn, en wat hij kan presteeren.

Is éene avond saambeleeft in zeer gepaste vreugd een natraceeren van de etsen van Uw jeugd.

Dat zijn de tijden, hier gesleten, daar in gindsche zalen.

Het zijn de wanden, die verwachting van eertijds verhalen.

Het is de vloer, die eens uw schreden telde.

Het is de zoldering, dien g' al uw durf vertelde.

Zooals een vader zich gelukkig weet te vinden

bij 't zien van 't spelen van zijn kroost met hunne vrienden.

Zooals een zeeman, die bij terugkomst na een reis van vele jaren de plekken weer begroet, waar hij eens woonde, vóór dat hij [ging varen.

Zooals een jongen, die zijn eigen dood konijntje gaat begraven.

Zooals een wijze aan de vreugd zijn wijsheid wil gaan laven.

Zoo dan, is er een mengsel van ontroering in uw hart,

van dankbare verheugenis en van diep donk'ren smart

En bij de kind'ren, is er vreugd in ongetemden maat.

Zij zien, dat hij hen kent, en ze genegen gadeslaat.

Om kort te gaan, ik wil met dit relaas

U danken, Professor M. de Haas,

voor 't vele wat U voor ons Corps steeds hebt gedaan

en wat ons in 't geheugen als een paal zal blijven staan.

Professor Neel- en Buis- en Watermans, elk van U is een man, Die ons, dank zij Uw werkkning een leiding geven kan.

Tot U Professor Baudet, zou ik ook graag ditzelfde beweren.

Maar ik viel in herhaling dan en 'k heb het land aan repeteeren.

Wanneer een kater naakt, weg is het feest der muizen

En U, verhoógt de vreugd, Professor Haringhuizen.

De stemming aan het eind van een waarachtig feest

Is katterig, wanneer gij er niet zijt geweest.

Aan U, aan den Senaat, die mij den opdracht hebt gegeven, te speuren hier en ginder onder 't volk. Gaat, hebt ge mij gezegd. Gaat uit en ziet hoe of het staat met wetenschap, hoe of het staat met kunst. Brengt mij het nieuwste denken en de beste kunst van 't afgeloopen jaar te zamen, vergaar ze in een boek en uit dit boek zal blijken, hoe of mijn volk in Delft geleefd heeft.

Wij gingen uit, wij vroegen hier en ginds, we mochten weinig vinden in 't eerst. We zochten wetenschap en och, we vonden professoren. Toen hebben we de namen van alle deze talrijke hooggeleerden opgeschreven met de namen van hun helpers, en met de helpers van dezen en met de bedienden, die hen ten dienste staan en om te laten blijken, in welke mate de wetenschap zich in 't voorbije jaar heeft uitgebreid, gaven wij afbeeldsel van de nieuwgeborenen, de juistbenoemden. Enkelen van hen en de meesten, hebben blijken gegeven van eensgezindheid voor de tot standkoming van zulk een jaarboek en huldigen de uitgave met hunne tegenwoordigheid.

De kunst, die haar producten ons zou willen geven, stond op een hoogen trap. Wij wisten van een, zekere Hordijk en van anderen en wij vroegen hen en ze zeiden ja met blijde oogen en zoo kwam er een stroom van teekeningen, die wij schifften en bij zijde legden, of met gejuich goeddunkten. Maar schrijvers waren dun gezaaid. U zeide ons ook: Teekenaren kan ik u noemen, maar de schrijvers zijn luttel en niet veel zaaks. Hoe groot was dan ook onze verrassing, toen daar, na een maand van onafgebroken hongerroepen en klaagkreten om copy in de kranten, in beelden langs de muur en na hardnekkig en voortdurend onderhoud met velen, een liefelijke toevloed zagen komen van stukken, groot en sommige gedurfd en enkele klein en guitig, en zoo is dan na een tijd van gewetenskning en slapeloze nachten tot stand gekomen het mengelwerk, dankbare gaven van onderdanen van Uwen stam, die Uw land groot willen zien en er toe wilden meewerken.

Al Uwe onderdanen gaven we een leeftijd achter hunnen naam en zulks dacht ons goed, daar nu de jongeren met gepasten huiver den ouderen zullen naderen en aldaar afwachten tot hen iets gevraagd wordt, terwijl de ouderen zullen weten wie en in welke mate zij den naderkomenden zullen negeren of niet. Wij zijn met onzen leeftijd gegaan tot 5, en ouderen dan deze kregen O.H. achter hunnen naam, wat de bedoeling heeft te beduiden: oudere heeren.

Velen zeiden, dat het voor anderen pijnlijk zou zijn te weten tegenover anderen, dat die ouder dan 5 waren. Zij, deze oude stoeren, die met een klein ijdelheidje graag jong er willen uitzien. Ook wat aan geest sprankelt onder Uw volk, moesten wij op heeterdaad betrappen. Dit heeft ons moeite gekost en menig uur, en velen, die te kennen gaven, dit wat ik zeg, kunt ge gerust daaronder rangschikken, moesten wij terugwijzen, uit angst dat men ons gewetenloos heeten zou. De heeren eere-leden, die bij deze werkzaamheid van het keuren der ingekomen varia kracht-

dadig behulpzame hand boden, voelden zich meer en meer ziek worden en richtten een gemengde zwemclub op om zich wat te verfrissen. Een verder beeld van 't boek zal dit U zelf verschaffen, en naar ik hoop tot uw tevredenheid.

U, heeren Senatoren, wil ik hier dank zeggen voor het vertrouwen, dat gij zwaar op mij hebt laten rusten.

Mijnheer de President van de Societeit Phoenix saam met dezen Almanak verbinden zich de herinneringen aan den sfeer van gezelligheid, die heerscht hier in de zalen van den Phoenix.

Onverbreekbaar knoopt zich hieraan vast de herinnering aan de woorden van U mijnheer de president, woorden, niet afkomstig van één enkelen keer, maar woorden, die ons omzweven, zoo wij U zien; woorden, waarvan U de verpersoonlijking zijt. Nooit zal ons uit de herinnering gaan, dat wat ons later zal te binnenschieten, bij het herdenken van onzen studententijd, nooit zullen we vergeten, het gevoel van warmte, dat ons doordrong, als we bij den haard zaten, nooit zullen we vergeten het gevoel van dankbare bevrediging in de dagen, toen de diners toereikend waren. En we voelen dit alles bijeen als een band, mijnheer de President, als een band, dien ik hier voor onze oogen ontrafelen wil om na te gaan, waar ze begint, om tot het heerlijk besef te komen, dat ze geen einde heeft. Hier, reeds kort na onze intrede in 't Corps en hier op de Societeit hebben we het gevoeld, dat een band geknoopt werd, hier onder de vleugelen van den door ons beminden vogel Phoenix, die spiedend hangt te turen naar wat haar kinderen doen en laten daar. Deze band gesmeed, geknoopt en gesloten, blijkt zich uit te kunnen strekken tot in verre gewesten, zonder stuk te gaan en het is een bewijs voor het enthousiasme, dat leeft voor den band en die haar groei en bloei bevordert. Als dan een reünie-dageraad kriekt, zien wij hem korter worden en talrijke reünisten stroomen binnen om samen te gedenken, dat wat er in hun jeugd gesloten is, om dan geestdriftig bewust worden, dat een band hun bond. En zij zullen zich thuisvoelen, hier bij de Phoenix, die haar kinderen koestert onder haar veeren, als een kloek haar kiekens, en met een moederlijke teederheid bezielt, ontgaat niets aan haar starend oog. En zeker zullen zij zich thuisvoelen in deze heilige hallen, zoolang het Corpsleden telt als U, die de mores van toen zullen weten te behouden tot de mores van nu, en zullen doen voortbestaan tot dan. En, komt dan ook voor ons een tijd, dat we als reünist terugkeeren, dan zullen ons de woorden van een onuitgegeven corpsverslag worden toegeroepen: „Welkom in ons midden, wij zijn één” en wij zullen niets veranderd vinden, omdat het is, zooals het geweest is. Ik geloof in Uw geest gesproken te hebben, en te spreken mijnheer de president, als ik den wensch uitspreek voor een toename in groei voor het enthousiasme en in bloei voor den band.

Na moeiten en na strijd heeft d' Almanak het licht aanschouwd. Het is een jaarboek zoo ik zei, geen kind, want er is niet getrouwd. Zij heeft in zich besloten den stroom van hemelwater uit de sferen. De wolken pakt saam, in alle windgewesten en geen, die [hem kon keeren.

Zij bolden en zij gromden en sloten zich aaneen en boven onze hoofden Daar lieten zij de druppels vallen van hun geest, en wat of ze beloofden. Zoo werden ze, tot stroomen. Ziet hoe de eerste beek van ijle hoogte afsnellen komt naar hier, omlaag, en weer een, en waar eens de droogte regeerde met 't stoffig kleed en het gegroefd gelaat, en met de dorre knokenhanden, waar op de haat geschreven staat, Daar was het toen een bruisen en een woelen.

De stroomen voerden modder aan, zij maalden 't land tot poelen, Zij voerden keien mee en halve brokken rots.

Het kabbelen der lieflijkheid verdween bij 't brallen van de trots. Toen kwamen handen, bouwden kribben en kanalen.

Zij regelden en voerden af, gingen den loop bepalen.

Nu zijn er lachende landouwen, waar kalm het vee op gaat.

Nu ziet men gras van malsche weiden en biezen langs den vaart, en slooten met veel kikkers en waar een reiger staart.

Het is het land, waarop de mensch zijn arbeid vindt en 't het geluk Het is het land, waar liefde woont en elke luim en nu.

Het is dat deel, dat in de Almanak het mengelwerk heet.

Het is natuur waar starre zon te blaken staat van steil vertrouwen, of waar de schalksche daggodin speelt met de schalksche wolken

[en de landouwen doet lachen van dat dwaas gevluht van schaduw en van lichten En aan het eind van 't spel, heeft schaduw moeten zwichten.

Aan U de lof, U, die een woestenij in rijkdom hebt herschepen, maar niet luiddruchtig, kalm en stil, om niet te wekken al diegenen, [die daar slapen.

Hebben wij oogenblikken van moedeloosheid gekend, oogenblikken van twijfel aan het welslagen, wanhoop over een gebrek aan inzendingen, een gebrek aan belangstelling? Hebben wij geleden onder de vraag of dan de almanak wel reden van bestaan had? Was er inslapen bij het doorlezen en doorleven van afkeurenswaardig mengelwerk? Neen? Wij wisten, dat er steun was, in groote getale en in groote kracht.

Zooals de boomen de wind opjagen en met verheugd geruisch gaan begeleiden, zoo was Uw tegenwoordigheid opmonterend. Zooals de waterplanten met liefderijken nadrang het water van de beek wijzen, waarheen het stroomen moet, zoo was Uw werk een werk van vermaningen en van wijzen op feilen en van wijzen naar het doel. Zooals de wolken, die in dichte drommen komen aanrukken van uit den horizon en den wind voor zich uitjagen en hem de schepen doet zeilen en de molens draaien doet. Zoo was Uw arbeid een drijven en ons aanzetten tot grooter daadkracht.

Ach, en zooals een klok met nimmer rustende volharding en met een hardnekkigheid, die aan ijver grenst, den tijd voor zich uitdrijft met korte slagen, onverbiddeijk, zoolang hij opgewonden

is, zoo waart gij het, die ons opporde en opjoeg, steeds voort, ons aanjagend tot constante snelheid. En een groote dankbaarheid maakt zich van mij meester. U, eere-leden van de redactie, mijn welgemeenden dank. Moge de Almanak, die juist het licht gezien heeft, U vergoeden, wat gij U aan opofferingen gestroost hebt.

Met den heer Waltman, helaas hier niet aanwezig, wil ik sluiten de lange rij dergenen, tot wie zich mijn dankbaarheid neigt. Hij is de laatste in de rij. Dat is geen toeval, het is opzet, want met hem wil ik den climax bereiken in den zonnigen cadans van dankbaarheid. Ik weet, hoe hij met kalmte ons tegemoet kwam, als wij angstig en buiten adem hem vroegen. En, denkt U, dat hij op tijd klaar komt, de Almanak? En hij zeide dan: Er ontbreekt nog iets, waarop alles wacht. En ons antwoord was: Wij vroegen er reeds ettelijke malen om, en steeds weer was het, nog niet, of, ik ben er mee bezig, of, de volgende week. En het was zijn kalmte, die zich dan aan ons meedeelde, zoodat wij rustig vragen konden. En zeg, komt dat nou nooit. Maar tenslotte is er een Corpsverslag gekomen, en gauw is alle leed vergeten, niet de les.

Dank zij uitbreiding van personeel, dank zij overwerk, dank zij kortom zijn energiek optreden, is hij er in geslaagd, op den voorgestelden datum den Almanak uit te geven.

Zijn welwillendheid en volle medewerking hebben wij gewaardeerd, en onzen oprechten dank zij hem hiervan een bewijs.

Nu ga ik eindigen. Geen die ik vergeten heb.

Geen groote verantwoordelijkheid meer, die ons op de schouders ligt, maar blijdschap nu. Hier in mijn borstekooi, daar zingt een vogeltje één langen jubeltoon, maar het is dorstig, daar de drinkbakjes ontbreken. Laten wij dus het glas heffen, en drinken op onzen eenigen wensch in dit oogenblik, die ik lees in uw oogen, zie op Uw lippen. Laat ons drinken op het Delftsch Studenten Corps, en dat het zich krachtig uiten mag in zijn Almanak.

Ik heb gezegd.

LOSSE OPMERKING.

In de bloemkoolrede was één versje dat niet op zijn plaats was, in tegenstelling met alle andere. Het sloeg op iemand, die noch een aangename, noch een onaangename, maar überhaupt geen persoonlijkheid is. Toch was het grappig persoonlijk, dus misplaatst.

Dit versje zou eerder den wensch van velen hebben vertolkt, indien het ware gezongen op den persoon die 's avonds, struikelend over gewilde platheden, een wanklank bracht in de feestvreugde.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

Wiegeliedje.

(WIJZE: Slaap, kindje, slaap).

Stik, gemeenteraad, stik!
Je lijkt wel niet goed snik!
Moet ik nu belasting betalen?
Van mij is heusch niets te halen.
Stik, gemeenteraad, stik!

Loop, gemeenteraad, loop!
Loop niet met je dwaasheid te koop!
De burgers zijn arm, de studenten zijn rijk!
Maar dat gaat werk'lijk niet op in praktijk.
Loop, gemeenteraad, loop!

Och, gemeenteraad, och!
Wat compromitteer je je toch!
Al stuur je de deurwaarder op m'n dak,
Toch krijg je geen dubbeltje uit m'n zak;
Och, gemeenteraad, och!

Dag, gemeenteraad, dag!
Ik wou da'k je nooit meer zag!
Ik zal het nog maar eens herhalen:
Ik wil geen be-las-ting be-ta-len!!!!
Dag, gemeenteraad, dag!

CHAP.

VEREENIGINGSLEVEN.

Algemeen Nederlandsch Verbond Studenten-Afdeeling Delft.

VERSLAG VAN DE VERGADERING,
gehouden op Maandag 8 December, ter inleiding en opwekking
tot het 6e Groot-Nederlandsche Studentencongres,
in Maart 1920, te Leuven.

Als sprekers traden deze avond, voor een jammer genoeg maar matig bezochte vergadering, op 2 leden en afgevaardigden van het Algemeen Vlaamsch Hoogstudentenverbond, die hoewel ze door den oorlog 5 jaren met hun studies ten achter zijn geraakt en voor Vlaanderen o.a. bij de jongste verkiezingen reeds veel van hun kostbare tijd opofferden, toch met groot genoegen de reis naar het Noorden ondernamen om hier in verschillende plaatsen tot deelneming aan het congres door de Nederlandsche hier studeerende Zuid-Afrikaansche studenten op te wekken.

Als eerste spreker trad op de heer J. van Severen, die in een boeiende en fijn analyseerende rede de toestand van Vlaanderen,

voor, tijdens en na den oorlog uiteen zette en een duidelijk overzicht gaf van de ontwikkeling der Vlaamsche beweging en de reusachtige invloed die de oorlog hierop heeft gehad.

Spreker begint er op te wijzen dat de oorlog niet is begonnen om ideale redenen (het boek van Barbusse, *Le Feu*, drukt deze fabeltjes afdoende de kop in) en prijst Nederland gelukkig dat het er buiten is gebleven. Toch hadden zich onder de soldaten zelf, in de loopgraven idealen gevormd in de lange, harde oorlogsjaren, welke het mogelijk maakten de strijd vol te houden. Des te grooter was de teleurstelling die de vrede bracht. De idealen waarvoor ieder bewust of onbewust streed zijn verraden, de wereld is overgeleverd aan tyrannie en anarchie. Wie voor waarheid en recht durft optreden wordt in 't gevang gesleurd en ter dood veroordeeld. Spreker zegt dan dat hij ons te hulp zou roepen voor de geheele wereld, had hij niet tot plicht vóór alles hulp te komen vragen voor zijn eigen volk, de Vlamingen, ons volk.

In België wonen 4 millioen Nederlanders, aan het front maakten ze 80 ten 100 van het leger uit en van hen die de loopgraven inmoesten om hun leven te offeren 90 ten 100, ja meer. En dit-zelfde volk wordt mishandeld en wordt het nog. Spreker roept Noord-Nederland toe: „Helpt uw broeders, het gaat om uw eigen cultuur, uw zelfstandigheid, uw leven”, en gaat voort: „Hoe komt het dat Noord-Nederland zoo weinig belang scheen te stellen in onze strijd, er zoo weinig om geeft en komt tot de gevolgtrekking: onbekendheid met ons en onze nood. „Ik kom u daarom vertellen van Vlaanderen's nood en strijd, ik weet dat ge daarnaar geyraagd hebt en dit ontroert me als een groote klare hoop.”

Er volgt nu een overzicht van hetgeen er na de ramp van 1830 („want 1830 is de ramp voor Vlaanderen”) is gebeurd. In een woord kan het samengevat: Overweldiging van het Belgicisme volgens het recept: *La Belgique sera latine ou ne sera pas*. Middel is de Fransche taal, maar het doel is geen eigenlijke verfransching. Beide rassen die België bewonen moesten samensmelten, tot één volk, het Belgische en de Vlamingen betaalden het gelag.

Men leze hierover de flinke *Critiek der Vlaamsche Beweging*, verschenen in 1895 van de hand van Gust. Vermeylen, die '30 de onnoozelste omwenteling noemt, welke ooit buitenlandsche invloeden opstookten.

Een tijdlang scheen het plan der Belgische regeering te zullen gelukken, echter slechts in schijn, want hoe diep het Vlaamsche volk ook mocht zinken, de onderste lagen er van bleven ruw gezond en hieruit ontwikkelde zich allengs de Vlaamsche Beweging, beginnende als een letterkundige beweging van droomers en romantici, die zich in hun eigen gepeins verloren, maar zich toch tot een beweging van lauwe politiciers ontwikkelde en tevens de grondslag legde voor een geestdriftige jeugdbeweging, een beweging van stoeten, vergaderingen, lange redevoeringen en liederen.

Eerst was het slechts een zeer vage taalstrijd, en werd de beweging niet door groote figuren gekenmerkt. De enkele krachtige persoonlijkheden deden echter dienst als baanbrekers, en reeds Vermeylen profeteerde nieuwe tijden ook voor de Vlaamsche Beweging.

Zoo vond de oorlog Vlaanderen nog steeds zuchtende onder het oude stelsel. Zij werd echter de beslissende proeve. Het ging om de vraag: bestaat er een Belgische natie. Maar ook bestaat er een Vlaamsch volk en de oplossing voor de Flamiganten is: er bestaat een Vlaamsche natie die vrij en zelfstandig wil leven in den Belgischen staat.

De toestand waarin Vlaanderen zich tijdens den oorlog bevond was zeer moeilijk. Door de frontlijn werd het in tweeën gescheiden en aan weerskanten ervan vond een Vlaming zich door vijanden omringd. Hier de bezettende Deutsche macht en de Franskiljonsche patriottards, daar de Franskiljonsche militaire overheid en de Belgische regeering. Aan weerskanten van den Yzer hebben echter de Vlamingen zich losgeworsteld, hier door het Activisme, daar door de Frontpartij.

Over het Activisme zal spreker weinig zeggen, de tijd moet hier nog meer helderheid brengen, echter wijst hij er op dat al zijn er misschien enkele zondaars onder geweest, zeker 90% of nog meer, slechts handelde uit liefde voor Vlaanderen. Veel wordt hun vergeven, omdat ze veel hebben bemind. Hun fouten liggen op tactisch gebied. Echter is België door het feit dat er tijdens de bezetting het Activisme ontstond, reeds veroordeeld. Ook over de vraag of de oorlog wel de geschikte tijd was voor Vlaamsche actie, geeft de Vlaamsche Catechismus als antwoord: Nooit was er een meer geschikte tijd. 't Is nu Vlaanderen's uur. Mist een volk een uur, dan mist het een eeuwigheid.

De toestand aan den Yzer was erg genoeg om 10 Activistische bewegingen te rechtvaardigen. Spreker verhaalt nu uit eigen ervaring van het leven aan het front, hoe daar de Vlaamsche soldaten werden achtergesteld, mishandeld, verschopt, en raadt de Noord-Nederlanders aan, alles te doen wat we kunnen om *ons* geknecht volk te helpen. Daar in de bloedgrachten groeide ook de onverzettelijke wil om alles wat op den weg naar de waarheid in den weg stond weg te beuken, om te smijten in woesten stormloop. De Vlaamsche strijd is een heilige strijd en reeds als menschen hebben we de plicht haar te steunen.

Daar in de modder aan den Yzer was het te zien hoe de Vlamingen dikwijls doelloos werden opgeofferd, steeds als beesten behandeld, hoe langer hoe meer verbeesten, zoodat ze tenslotte hun grievendste ellende zelf niet meer zagen.

Het Vlaamsche bloed heeft België vrij („vrij?") gevochten.

De Vlamingen braken de eerste stormloop aan den Yzer. Toch was in dat leger, volgens getal uit 80% Vlamingen bestaande de taal der officieren, de commandotaal, de officieele taal uitsluitend Fransch. Het was geen zeldzaamheid dat de soldaten straf opliepen, ja sneuvelden omdat ze de Fransche commando's niet verstonden. Een veilig baantje stond voor géén Vlaming open.

Het lijden der Vlamingen in de loopgraven beschrijven, is ondoenlijk. Barbusse beschreef slechts de basis. Voor de Vlamingen kwam daar nog zooveel bij. Zij werden mishandeld door het land

waarvoor ze op hetzelfde oogenblik stierven. Waar moesten ze heen met verlof? Naar een vreemd, hun taal vijandig land. De Vlaamsche soldaat wist dat hij in de loopgraven moest blijven tot den dood of tot het einde der oorlog; verbetering van positie was voor een Vlaming onmogelijk. De Vlamingen werden als een waarlijke slavenbende door geheel vreemden gedreven en berecht door menschen die hun taal minachtten en niet verstonden. Hoe kon hij zelfs aan een welwillende behandeling gelooven? Is het te verwonderen dat elke Vlaamsche soldaat zich in die 4 bloedjaren ervan bewust werd dat hij vocht voor een land waarvan hij niets dan onderdrukking had te verwachten.

Zijn laatste hoop was het hospitaal, en deze waren Fransch of Engelsch. Briefwisseling met zijn familie had hij niet. Toen de Vlaamsche soldaten oorlogsmeters in Holland kregen, werd de briefwisseling met dit land verboden. De gruwelen in de gevangnissen waar een Vlaming al heel licht kwam, bedreven door hardvochtige cipiers (niet eens Belgische onderdanen) schreien ten hemel. De gevangeniskerkhoven bij Fresnes, enz. bergen honderden slachtoffers.

Deze toestanden hadden echter een reactie tengevolge zooals de Belgische regeering er geen verwacht had. De weinige Vlaamsche intellectueelen werkten onder de soldaten, trachtten hen op te beuren en hun te maken tot bewuste Vlamingen. De Vlaamsche Frontpartij kwam tot stand. Hevig verzette de Belgische regeering zich. Vlaamschgezind te zijn was staatsgevaarlijk, steeds strenger werden de maatregelen.

De bijeenkomsten moesten in het geheim worden gehouden, 's nachts in afgelegen schuilholten. Tot in de eerste loopgravenlinie kwamen de soldaten die afgelost waren om uit te rusten naar de Vlaamsche Apostel luisteren, niet lettende op het levensgevaar. De schandelijkste maatregelen werden door de regeering genomen om de Vlaamschgezinden te straffen. Op louter verdenking werden zware straffen uitgedeeld. Berucht is b.v. het schandaal der houtkappers geworden. Tegen de onderdrukking in groeide de beweging. Betoogingen werden gehouden, verboden, toch gehouden, door duizenden. Het zingen van Vlaamschgezinde liederen was verboden.

Terecht vreesde de regeering voor een revolutie, tot het October-offensief dit weer onmogelijk maakte. Door het offensief dat aan duizenden en duizenden Vlamingen het leven kostte werd de jonge Frontpartij tijdelijk ontredderd. Vele leiders sneuvelden. In de kalmere tijden die volgden wist het zich echter te herstellen en nu voor kort actief deel te nemen aan de verkiezingen waarbij ondanks de door geldgebrek belemmerde propagande, de nog zeer gebrekkige organisatie, het niet mogen stemmen van militairen, enz. toch reeds bijna 70.000 stemmen werden geogst. De Frontpartij maakt zich op, het testament der Vlaamsche dooden ten uitvoer te brengen. Tot slot wil spreker nog eens wijzen op de richting en de beteekenis van het Vlaamsch nationaal streven in de Europeesche volkerenbeweging. Allereerst, zijn alle leiders der Frontpartij ernstige internationalisten en antimilitaristen maar we willen Vlamingen zijn om mensch te zijn en volledig ons zelf te zijn is Nederlander te zijn, Groot Nederlander. Weet het goed Noord Nederlanders: alle bewuste Vlamingen streven hiernaar. Groot Nederland aan de spits der beschaving. Onze zaak is uwe zaak.”

„God schiep ons Vlamingen; alleen langs den eenigen weg onzer eigen Vlaamsche natuur kunnen en moeten wij er naar streven om ons volk en daardoor ook de groote volkengemeenschap naar altijd hoogere schoonheid op te voeren.”

Na de pauze trad als tweede woordvoerder op de heer D. de Vos die meer speciaal komt als afgezant van Leuven. De heer de Vos begint te vertellen hoeveel genoeg het hem doet als het ware eens een paar dagen „de sensatie van de intellectuele open lucht” te doorvoelen.

In België doet elken dag steeds dieper de geestelijke knechting gevoelen. Als staaltje van het anti-Nederlandsche gevoel der overheid in België vertelde spreker dat tijdens de oorlog in een boekenkast die hij aan 't front moest beheeren aanwezig waren 70 Fransche boeken, 5 Engelsche en 7 Nederlandsche en dat bij het overgrote percentage Vlamingen in de linie.

Vele blikken in Vlaanderen wendden en wendden zich tijdens de oorlog naar Nederland om. De Nederlandsche cultuur is immers gemeenschappelijk eigendom, was dit in 't verleden, maar zal het ook zijn in de toekomst. De onderdrukkers zijn Nederland niet vriendelijk gezind. Nog steeds houdt het kuipen tegen Nederland aan. Men neme het eerste het beste nummer b.v. van de *Nation Belge*. Zeker zal men er een tegen Nederland gericht stuk in vinden.

Noch Vlaanderen, noch Nederland hebben van die kringen iets goeds te verwachten. Het Belgische anexionisme is zuiver Frankiljonsch. Het Vlaamsche volk was nooit te vinden en zal ook nooit te vinden zijn voor die politiek. De re meting van het comité de politique nationale te Leuven is door toedoen van de Vlaamsche studenten schroomlijk mislukt. Toen het doel van genoemde meting bekend werd, richtte het Vlaamsch Hoogstudenten Verbond een protestoproep tot zijne leden. Het was echter volslagen onnoodig. Als één man was men op de meting en deed haar mislukken zooals nooit een meting mislukte.

„En zoo zal het altijd zijn. Het gaat hier om de Nederlandsche gedachte en ook daarvoor klopt ons hart. Wij begroeten graag in Frankrijk één der lichtbaken der Europeesche beschaving, maar staan wantrouwig tegenover dat land waar nog steeds in de Fransche kamer geheime fondsen worden goedgekeurd, die worden gebruikt voor de Fransche propaganda in Vlaanderen. Nog niet lang geleden verklaarde een Fransch minister, dat het noodig was de Gentsche hoogeschool, dat bolwerk der Fransche beschaving, voor de Fransche cultuur te behouden.”

„We zullen onze strijd strijden tot het einde en we zullen hem winnen, maar geen sympathie is ons te veel. Bedenkt ook, dat men met voorbedachten rade in ons, u wil treffen. Het is de ziel van ons volk, die men wil dooden. We hebben al lang besloten

te strijden. Maar de ruggesteun, die gij ons kunt geven, kan ons vaster doen staan."

"Daarom hebben we besloten de reeks der Groot-Nederlandsche studentencongressen weer te openen." Eigenlijk was de beurt niet aan Leuven hiervoor, maar bereidwillig heeft men het afgestaan.

Nimmer begrijpt men beter de ziel van een volk dan wanneer men bij dat volk zelf gaat zien. Men kan betere kennismaking aanknoopen. „Vaak stoot dit echter af op formalisme. We zullen daarom van het congres geen drooge opeenstapeling van officieele plechtigheden maken."

"De Nederlandsche gedachte kan er uitgebreid en versterkt worden. Onder de Vlamingen gaat de grootste studiekraft verloren voor het zuiver nationalisme. Uit de verdrukking moeten we ons losworstelen. Dit is een zaak van leven of dood. De oorlog heeft velen met hun studie achter doen komen. Het is nu zooveel te moeilijker, goede geestelijke krachten te krijgen. *Helpt ons*. Het zal de Groot-Nederlandsche stam ten goede komen, wanneer wij ook wetenschappelijk beter staan." Tot slot maakte de spreker het *voorloopig programma* bekend van het congres, dat echter nog slechts in groote lijnen is vastgelegd en verder een zeer voorloopig karakter draagt. Hij had het genoegens tijdens de vergadering reeds enkele toezeggingen van overkomst te krijgen en eindigde met een hartelijk: *Tot Leuven*.

Opening Zaterdag 21 Maart.

's *Namiddags*. Ontvangst aan het station en optocht de stad in, gevolgd door een vergadering, waar een uit de Vlaamsche beweging bekende figuur het woord zal voeren.

's *Avonds*. Voorstelling in het stadtheater door het Vlaamsche Fronttooneel.

Zondagmorgen. Vergadering van afdelingen volgens de verschillende faculteiten, met een meer speciaal wetenschappelijke strekking, gevolgd door een Lunch.

's *Middags*. Optocht met vlaggen en fanfares.

's *Avonds*. Banket, gevolgd door Liederevening, waarbij waarschijnlijk Dr. de Gruyter het woord zal voeren.

's *Maandags* zal er gelegenheid zijn om grondig en zonder formalisme samen te spreken, voor de menschen die zich daarvoor interesseeren.

's *Middags*. Letterkundige zitting. Het plan is, vooraanstaande personen uit de Vlaamsche letterkunde, bv. Stijn Streuvels of Karel van de Woesteyne te vragen.

's *Avonds*. Fronttooneel.

Dinsdag. Bezoek aan Leuven en haar meest interessante gebouwen o. a. het prachtige stadhuis.

's *Middags*. Misschien een uitstapje in de omstreken.

's *Avonds* zullen er 3 van de 5 *gouwogilden* (studenten-vereeningen naar de 5 Vlaamsche provincies ingedeeld) *jubilteeren*.

Verder zal men trachten aan het congres de gelegenheid te verbinden, om onder leiding van frontsoldaten het gevechtsterrein te bezichtigen, wat zeer aan te raden is voor het groote zomertourisme loskomt.

De passen zullen waarschijnlijk dan reeds lang zijn afgeschaft.

Het Vlaamsche studentenblad „Ons Leven" stelt steeds welwillend zijn kolommen ter beschikking voor eventueele plannen, die uit Noord-Nederland komen. Men zal deze zelfs zeer op prijs stellen.

ADVERTENTIEN.

Mr. WILLIAM W. DAVIDSON,
TEACHER OF ENGLISH.

Blind Englishman, educated at the Royal N. College, London, gives conversation lessons.

Address: 97 ROTTERDAMSCHER WEG, Delft,
(2 minutes' walk past Jaffalaan).

Voor de levering van
Delftsche Limonade-Siropen
beveelt ondergeteekende zich beleefd aan.
W. DE HOOGH,
Oude Delft 152. Telefoon 15.

Uitzending van DINERS
van af 85 cents.
Dagelijks verkrijgbaar **NASSI-GORENG.**
Aanbevelend,
CHR. F. RÜTER, OUDE DELFT 120

STUDIEBELANGEN.

Centrale Commissie voor Studiebelenen.

Den 12 Juni 1919 zond de Centrale Commissie aan den Senaat der Technische Hoogeschool een schrijven, waarin zij verzocht met haar Afgevaardigden een Bijeenkomst te willen houden, om te komen tot „meer georganiseerd overleg" tusschen Hoogleraren en Studenten. Deze bijeenkomst heeft **Vrijdag 21 November** j.l. plaats gehad, waaraan is deelgenomen eenerzijds door het College van Rector-Magnificus en Assessoren en anderzijds door drie Afgevaardigden van de C. C.

Als gevolg van een en ander heeft de Senaatsvergadering van 15 December j.l. ingesteld een „Commissie van overleg met studenten" die te samen met de Centrale Commissie zal vergaderen en studie-aangelegenheden zal behandelen.

De Commissie bestaat uit één Afgevaardigde voor elke Afdeling en tevens een vertegenwoordiger voor de **Scheepsbouwkunde**.

Hierin is nu een gelegenheid ontstaan om op meer directe wijze dan tot nu toe van de zijde der studenten mogelijk was studie-aangelegenheden ter bevoegder plaatse ter sprake te brengen, en om een onderzoek in te stellen naar de oorzaken, die bij zooveel de studie te Delft onbevredigd laat.

STUDENTEN! Opdat de C. C. met vrucht Uw belangen kan voorstaan is het de **PLICHT** van elk Uwer van deze gelegenheid gebruik te maken, om haar op de hoogte te houden van alles wat studiekwesties aangaat.

Slechts met daadwerkelijke steun en belangstelling van van de zijde der studenten kan de C. C. ten volle haar taak vervullen:

HET BEHARTIGEN VAN DE STUDIEBELANGEN VAN ALLE INGESCHEVENEN AAN DE TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

De Secretaris der C. C.:

F. W. VAN BERCKEL.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

Aanvang Colleges en Oefeningen.

De privaat-docent Dr. A. van Rossem, t., zal zijn colleges aanvangen op Vrijdag 9 Januari 1920, van 9—10 uur vm., in het laboratorium voor technische, botanie.

Lesrooster na de Kerstvacantie.

In de gang van het Hoofdgebouw kan van 17 December af het Rooster der Lessen na de Kerstvacantie worden geraadpleegd.
DE SECRETARIS VAN DEN SENAA.

CORRESPONDENTIE.

Teo. — Uw gepeins lijkt ons niet geschikt voor opname.

Red.

Wegens verplaatsing van een Cand.-Notaris met 1 Januari a. s. **TE HUUR:**

een gem. Zit- en Slaapkamer

met BALKON, riant uitzicht, prijs f 40,— per maand.
Adres SPOORSINGEL 78 E, hoek Heemskerkstraat.

DRINKT:

Grog van B. A. M. Arak

(zeer Oude Batavia-Arak)

de fijnste en meest verwarmende!